

Martin
Scherstra

Oud zeer

Roman

Een jarenlange familievete
dwarsboomt de liefde tussen
twee jonge mensen

Martin Scherstra

Oud zeer

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Toen

Het grote gebouw stond in brand. Geeloranje vuurtongen lekten langs de houtspanten als kaarsvet omlaag, het dak brandde als een fakkel. Het hout kreunde zuchtend onder het geweld dat het werd aangedaan. Het glas in de ramen spatte in grote scherven uit de sponningen. Ze vielen als dolken omlaag op de stenen waar ze tussen de omstanders op de keien uiteenspatten, die verschrikt opzijsprongen.

‘Water!’ schreeuwde de hoofdcommandant van de plaatselijke brandweer boven het geluid van de motorpomp uit, terwijl zijn mannen met vereende krachten de verschillende vuurhaarden probeerden te blussen. ‘Meer water!’

De twee Friese hengsten die de stoombrandspuit naar de plaats des onheils hadden getrokken, hinnikten nerveus en schopten onrustig met de voorbenen op de grond. Om hen heen zweefden de rookflarden over de bodem, ze vormden een verstikkende mistbank die hen langzaam insloot. De man op de bok probeerde de dieren te kalmeren. ‘Kalm aan, jullie! Het is goed!’

De brandspuit produceerde echter te weinig water om ook maar iets uit te kunnen richten. Hoewel er hulp onderweg was uit de omliggende dorpen, was de plaatselijke brandweer voor nu alleen op zijn eigen mankrachten aangewezen. Daarbij kreeg ze hulp van de bewoners uit het dorp. Met man en macht werden emmers water over de vlammen uitgestort, maar het had weinig zin. Het vuur greep razendsnel om zich heen en binnen korte tijd sloegen de vlammen van het hoofdgebouw over op de bijgebouwen. Daar vatten de daken van stro onmiddellijk vlam.

‘We hebben geen schijn van kans, meneer!’ riep een van de blussers. Zijn gezicht was bezweet en zat onder het roet. Zijn naam was Hedzer. ‘De brand heeft kans gezien om de stutpalen te verzwakken. Het dak van het hoofdgebouw begint al te verzakken en de muren staan op instorten.’

‘Commandant?’ Een oudere man met een grote hangsnor en roetvegen

in zijn gezicht kwam aanlopen. ‘Er is een getuige die beweert dat hij een vrouw het gebouw heeft binnen zien gaan. Dat was ongeveer een kleine drie kwartier voordat de brand werd opgemerkt.’

‘Wie is die getuige?’

De hangsnor wisselde een snelle blik met Hedzer. ‘Klaas Glaasje-op, meneer.’

‘Die man heeft niet voor niets die bijnaam,’ merkte Hedzer minzaam op. ‘Die man is meer niet nuchter dan wel. Dronkenmanspraat, niets meer en niets minder.’

Maar de hangsnor twijfelde. ‘Klaas zweert anders bij hoog en laag dat hij sinds gisteren geen druppel alcohol heeft gedronken. Hij maakt op mij een nuchtere indruk.’

De hoofdcommandant kende de man waarover de twee spraken. Sinds de vrouw van Klaas was overleden, verdronk hij zijn verdriet iedere dag in enkele flessen goedkope wijn. Meer dan eens was hij daardoor met justitie in aanraking gekomen.

‘Wat doen we, commandant?’ vroeg de hangsnor. ‘Wagen we nog een reddingspoging of...?’

De hoofdcommandant overzag het toneel. Drie gebouwen stonden nu in lichterlaaie. De brand was zo fel dat het leek alsof het midden op de dag was. De daken kraakten vervaarlijk en de wanden dreigden in te storten.

Het was zijn eer te na om zijn nederlaag toe te geven, maar hij had genoeg ervaring om te zien dat de gebouwen reddeloos verloren waren. Snel maakte hij een afweging. Of Klaas Glaasje-op nu wel of niet iemand het gebouw had zien binnengaan, het was niet meer verantwoord om nu nog een reddingsactie op poten te zetten. Het instortingsgevaar was te groot. Het enige wat ze konden doen, was de brand zijn gang te laten gaan. Het was zaak om iedereen in veiligheid te brengen, zowel zijn eigen manschappen als de dorpelingen die zich vrijwillig hadden gemeld. ‘Iedereen weg hier!’ schreeuwde hij boven het geloei van de vlammen uit. ‘Red het vege lijf!’

De waarschuwing kwam geen seconde te vroeg. Met veel geraas zakte het dak van het hoofdgebouw in. In een regen van vonken en vuursintels vielen de dakpannen als projectielen op de keien. Dikke grijze rookwolken bolden op toen enkele muren instortten. Er klonk een oorverdovend lawaai, en een klap die tot ver in de omtrek was te horen.

Vanaf een afstandje keken de brandblussers toe hoe het gebouw als een kaartenhuis in elkaar stortte. Alsof een onzichtbare hand hen een

voor een omduwde, vielen de zwartgeblakerde muren over elkaar heen.

‘Twee branden in een week tijd,’ mompelde de hoofdcommandant hoofdschuddend.

‘En in hetzelfde dorp,’ knikte Hedzer somber. ‘Wat een ongelukkig toeval, vindt u ook niet?’

De hoofdcommandant geloofde niet in toeval, maar hij zweeg omdat hij geen enkel bewijs had of er ook maar enig verband tussen de twee branden bestond. Maar diep in zijn hart knaagde de twijfel.

Zijn angstige vermoedens werden enkele dagen later bevestigd, toen de krant melding maakte van de uitkomst van het onderzoek dat naar aanleiding van de brand was gedaan. De brand bleek aangestoken te zijn. Tussen het puin had men twee lege bussen spiritus gevonden. En dat niet alleen. In de kelder van het gebouw was het verkoelde lichaam van een vrouw aangetroffen...

Nu

‘Juffrouw, mag ik u iets vragen?’

Tina Osinga, die juist bezig was met het afhalen van het ziekenhuisbed, keek op en zag een man in de deuropening van de kamer staan. ‘Ja, natuurlijk, meneer. Wat kan ik voor u doen?’

Met zijn lange, donkerbruine, onverzorgde haar en baard zag hij eruit als een van de laatst overgebleven hippies. Zijn kleren waren verfrommeld alsof hij erin had liggen slapen. ‘Ik ben op zoek naar de kamer van Josine Boersma.’

Tina voelde hoe haar glimlach verdween. Behoedzaam reageerde ze: ‘Die kamer heeft u gevonden... Bent u familie van haar?’

‘Nee, dat niet. Ik heb een afspraak met haar.’

Tina propte het laken in de linnen waszak, die aan het voeteneinde van het bed lag. ‘Wat is uw naam?’

‘Hennings,’ antwoordde de man. ‘Is mevrouw Boersma naar een andere kamer verplaatst?’

Tina ging door met haar werk. Op de gang werd dokter Korporaal omgeroepen en gevraagd om met spoed naar de hartbewaking te komen. Buiten klonk de sirene van een ambulance, die snel dichterbij kwam. De rust in deze kamer stond in schril contrast met het lawaai van buiten. Tina keek de man meelevend aan. ‘Nee. Het spijt me, meneer, maar mevrouw Boersma is vannacht in haar slaap overleden.’

‘O...’

Hennings slikte zijn teleurstelling weg. Dat was een fikse tegenvaller. De vorige dag nog had hij Josine Boersma telefonisch gesproken. Ze had contact met hem gezocht. ‘Ik volg uw werk al een poosje, meneer Hennings,’ had de oude dame gezegd. ‘En ik moet zeggen dat ik onder de indruk ben. Een oud oorlogscorrespondent die nu probeert het onrecht in de wereld te bevechten. Bewonderenswaardig.’ Hoewel haar stem broos en zwak had geklonken en hij had geweten dat Josine terminaal ziek was, had hij niet verwacht dat ze zo snel zou overlijden. ‘Ik weet ook dat u zich interesseert voor zaken, die meer... nou ja, laten we zeggen, die meer thuishoren bij een misdaadjournalist. Welnu, laat ik ter zake komen. Wat weet u over Bierbrouwerij Het Leven?’

De vraag had hem verrast. ‘Bierbrouwerij Het Leven? Het bedrijf staat momenteel in de top vijf van de meest succesvolle ondernemingen ter wereld. De firma wordt geleid door Amarins de Witte, en voor zover ik weet heeft het bedrijf een smetteloze reputatie.’

Josine had gelachen. ‘Juist ja, voor zover u weet. Wat zou u ervan zeggen als ik u vertelde dat ik in het bezit ben van gevoelige informatie die het tegendeel bewijst, meneer Hennings?’

‘Dan zou ik u zeggen: “Laat mij uw bewijzen zien, mevrouw.”’

‘Dat zal ik. Ik wil de informatie aan u geven. Informatie die het bedrijf op zijn grondvesten zal doen schudden, en die u wereldkundig moet maken.’

Het klonk te mooi om waar te zijn, en waarschijnlijk was dat het ook, maar zijn interesse was wel degelijk gewekt. ‘Hoe komt u aan die informatie?’ had hij voorzichtig doorgevraagd.

‘Dat zal u duidelijk worden zodra u de informatie heeft, meneer,’ had Josine raadselachtig geantwoord.

Hennings had geweten dat hij nu geduld moest hebben; Josine liet niets meer los dan ze zelf wilde. Maar zijn hoofd draaide al overuren. Wat zou hierachter zitten? Waarschijnlijk was Josine een tijdgenote van Amarins, die nu zelf ergens achter in de zeventig moest zijn, bedacht hij. Misschien voelde ze zich om een of andere reden misdeeld door de *grande dame*, die nog altijd stevig in het zadel zat en het bedrijf met strakke hand leidde. Onder haar leiding was Bierbrouwerij Het Leven uitgegroeid tot een bloeiend bedrijf met wereldwijde belangen.

‘En wat gaat me die informatie kosten?’ had hij nog gevraagd, omdat hij ergens verwachtte een addertje onder het gras aan te treffen – in de regel was dit soort compromitterende informatie kostbaar.

‘Niets, meneer Hennings,’ was haar reactie geweest. ‘Ik hoef geen geld. Ik heb kind noch kraai en zo lang heb ik niet meer te leven. Al wat ik van u vraag, is om de waarheid naar buiten te brengen...’

‘Meneer Hennings? Gaat het wel?’

Tina’s stem deed hem uit zijn gedachten opschrikken. Met grote, bezorgde ogen keek ze hem aan.

Verontschuldigend glimlachte hij. ‘Neem me niet kwalijk, maar hier was ik niet op voorbereid.’ De verpleegster was een en al begrip. ‘Haar dood kwam ook voor ons totaal onverwachts. We wisten dat ze ernstig ziek was, maar dat het zo snel zou gaan... Ze hield er zelf ook nog geen rekening mee, denk ik.’ Ze knikte in de richting van de tafel waarop een klein koffertje, een toilettas en een grote stapel papieren lagen. ‘Toen ik gisteren naar huis ging en afscheid van haar nam, was ze nog drukdoende met allerlei krantenknipsels en oude foto’s en...’ Haar gezicht lichtte op. ‘O, maar dat is geweldig!’

‘Wat is geweldig?’

‘Mevrouw Boersma was speciaal bezig voor u, meneer.’ Tina keek hem weer met een meelevende blik aan; het hele gebeuren leek haar meer te raken dan hemzelf. Ze liep naar de tafel, rommelde even tussen de papieren en haalde er een grote envelop uit tevoorschijn. ‘Daarstraks, bij het opruimen van haar spulletjes, vond ik deze envelop in haar nachtkastje. Kijk, die is aan u gericht.’ Ze overhandigde hem de envelop.

Het was een envelop van A4-formaat, wit, standaard en met drie stippellijnen voor een adres. Met een sierlijk maar beverig handschrift was zijn naam en een boodschap op de stippellijnen geschreven: *Paul Hennings, alleen voor zijn ogen bestemd.*

Josine had de envelop speciaal voor hem apart gelegd, begreep hij. Ze had hem die vanmorgen willen geven, maar de dood was sneller gekomen dan verwacht.

De envelop voelde niet zwaar aan en Josine had niet op een rolletje plakband gekeken. De envelop was er helemaal mee omwikkeld. Wat er ook in zat, Josine had willen voorkomen dat iemand anders buiten hem de inhoud zou zien.

Het lukte hem de aanvechting te bedwingen om de envelop ter plekke open te scheuren. Hij nam afscheid van Tina, ging met de lift naar beneden en installeerde zich met een kop koffie en een broodje ham-kaas in een afgezonderd hoekje in het restaurant van het ziekenhuis. Daar opende hij de envelop.

De inhoud bleek te bestaan uit enkele officieel aandoende papieren, vergeelde krantenknipsels en een paar foto's. Aandachtig nam hij de papieren stuk voor stuk door en bekeek de foto's.

Ergens op de achtergrond hoorde hij stemmen, maar ze drongen niet of nauwelijks tot hem door. Hij liet de foto's voor wat ze waren – kiekjes uit een lang vervlogen verleden – en concentreerde zich opnieuw op de verschillende krantenknipsels. Eén artikel trok in het bijzonder zijn aandacht. In vetgedrukte zwarte letters stond er boven het artikel: *Brouwerijbrand blijkt te zijn aangestoken*. De foto onder de tekst liet een nog nasmeulende ruïne zien, waarvan enkel nog een paar muren overeind stonden. Het onderschrift onder de foto luidde: *Stoffelijk overschot van echtgenote bierbrouwer aangetroffen in ravage...*

Hoofdstuk 1

‘Pas op!’

‘Oeps!’ In gedachten verzonken was Nynke Koning zojuist in volle vaart tegen iemand opgebotst, waarbij ze haar twee glazen rode wijn leegkiepte over een smetteloos wit overhemd en een zwarte spijkerbroek.

Schuldbewust keek Nynke naar de man, die met een verongelijkt gezicht tegenover haar stond. ‘O nee, het spijt me verschrikkelijk!’ verontschuldigde ze zich in het Engels. ‘Ik zag je helemaal niet aankomen.’

De man keek even besluiteloos van zijn overhemd naar haar gezicht, waarna de sombere uitdrukking op zijn gezicht veranderde in een innemende glimlach. Hij haalde zijn schouders op. ‘Och, verkeer van rechts heeft altijd voorrang,’ grapte hij, ook in het Engels, waarbij zijn ogen even ondeugend oplichtten. ‘Dat weet je toch?’ Zijn stem klonk warm en aangenaam.

Ze was opgelucht dat hij er de humor van kon inzien. ‘Maar zoals jij ook zult weten,’ antwoordde ze met een evenzo olijke schittering in haar ogen, ‘mag je er nooit van uitgaan dat iemand jou voorrang geeft.’

Geamuseerd boog hij het hoofd. ‘Daar heb jij weer gelijk in. We hadden dus allebei moeten uitkijken.’

‘Ja.’

Om hen heen klonk zachte melodieuze muziek, het getik van bestek tegen servies en het geroezemoes van opgewekte stemmen. Restaurant Bar Dimitra Beach op Kos was niet zo groot als andere uitgaansgelegenheden op het Griekse eiland, maar wel befaamd om zijn goede keuken. Obers liepen met een rood hoofd van inspanning tussen de tafeltjes op en neer om de gasten op hun wenken te bedienen. Vanaf die tafeltjes had men een prachtig uitzicht over het grote zwembad dat naadloos leek aan te sluiten op het kristalheldere water van de Egeïsche Zee. Zowel binnen als buiten was het interieur in verschillende wittinten uitgevoerd. Grote terracotta bloempotten vol exotische planten en palmbomen vormden een speelse afscheiding tussen het restaurant en het terrasgedeelte.

Nynke zag hoe zijn honingkleurige ogen haar waarderend opnamen. Ze moest even wegstaren; het werd gênant hoe ze hem zat aan te staren. Hij was knap, vond ze. Ze schatte dat hij iets langer was dan zij, prettig gespierd en zijn kledingstijl was casual, maar trendy. Hij droeg een kortgeknipt baardje dat zijn gezicht omsloot en in een afgerond puntje uitliep. Zijn rossige krullen werden met gel in toom gehouden, wat geen onverdeeld succes was. Ofschoon hij vloeiend Engels sprak, had hij een accent dat ze niet kon thuisbrengen. Maar een Engelsman was hij zeker niet, en ook geen Griek – misschien kwam hij uit Denemarken, Noorwegen of Zweden?

‘Laat mij de kosten voor de stomerij betalen,’ stelde ze voor, omdat ze zich toch nog steeds een beetje schuldig voelde over het wijnincident. ‘Dat is wel het minste wat ik voor je kan doen.’

Hij glimlachte. ‘Dat is niet nodig, hoor. Een ongelukje zit immers in een klein hoekje...’ Hun gesprek werd onderbroken door een gedempt pingelmuziekje. ‘Neem me niet kwalijk,’ verontschuldigde hij zich, en haalde een iPhone uit zijn broekzak tevoorschijn. Hij trok een wenkbrauw op toen hij het nummer op het schermje herkende. ‘Ik moet dit telefoontje even opnemen,’ zei hij spijtig. ‘Laat de stomerijkosten verder maar zitten. Het was leuk om je gesproken te hebben...’ Hij stak groetend zijn hand op ten afscheid, draaide zich om en liep het restaurant uit, naar buiten.

Nynke bleef hem nakijken, tot hij uit het zicht was verdwenen. Ze moest even grinniken om de verbaasde blikken van een aantal restaurantgasten naar zijn bevlekte shirt. De man leek er zelf geen erg meer in te hebben.

Dromerig draaide Nynke zich om. Wauw, wat een man! Ze was al twee weken in Griekenland en uitgerekend op een van de laatste avonden van haar vakantie trof ze een man waarmee ze best haar hele vakantie had willen doorbrengen!

Nou ja, de kans dat ze hem terugzag was niet groot, dus besloot ze, nuchter als ze nu eenmaal was, het voorval verder te vergeten en zich te concentreren op belangrijker zaken. Zoals het bijvullen van de wijnglazen. Daphne zou zich beslist afvragen waar ze bleef.

Op dit uur van de avond was het druk in de bar annex restaurant. Toeristen, maar ook bewoners van Kos die een avondje uit waren, deden zich tegoed aan drankjes en borrelhapjes. Overal klonken opgewekte stemmen en uitbundig gelach. De bediening kwam handen tekort en

daardoor moesten sommige gasten wat langer op hun bestelling wachten dan gewoonlijk. Dat was ook de reden waarom Nynke nu zelf de wijn haalde.

De twee mannen die achter de bar stonden, maakten een complete show van het mixen van exotische drankjes en trokken veel bekijks.

Er waren nog een aantal klanten voor haar, dus besloot Nynke geduldig haar beurt af te wachten. Ze had vakantie, dus had ze alle tijd om het rustig aan te doen. Bovendien was ze in Griekenland en daar ging alles nu eenmaal in een ander, veel gezapiger tempo dan in Nederland.

Terwijl ze stond te wachten, wierp ze even een blik in de grote spiegel die schuin boven de bar aan het plafond hing en waarin haar spiegelbeeld goed te zien was. En wat ze zag, beviel haar wel. Het robijnrode, strapless cocktailjurkje dat ze speciaal voor deze vakantie had gekocht, stond haar werkelijk fantastisch. Ze bestudeerde haar gezicht: brede kaken, kleine neus, hemelsblauwe ogen zo groot dat ze bijna geen eyeliner en mascara nodig had; haar blauwzwarte krullen omlijstten haar hartvormige gezicht en vielen losjes op haar blote schouders.

In het restaurant werd een gast luidkeels in het Engels toegezongen door een koor van familieleden en vrienden. Er werd op toeters geblazen en in de handen geklapt. *'Happy birthday to you!'*

Het horen van al die feestvreugde deed Nynke onwillekeurig even terugdenken aan een memorabele verjaardag van haarzelf, nu bijna twee jaar geleden.

Een maand voor haar vierentwintigste verjaardag was haar vader totaal onverwachts overleden aan een hartstilstand. Als kunsthandelaar was hij voor zijn werk op pad geweest toen hij tijdens het autorijden niet goed was geworden. Hij had nog de tegenwoordigheid van geest gehad om de auto langs de kant van de weg in de berm neer te zetten. Medeweggebruikers hadden de auto langs de weg zien staan en de politie gewaarschuwd. Die was meteen een kijkje komen nemen, maar het was te laat geweest.

In de drukte om haar heen dwaalden Nynkes gedachten af naar het moment waarop ze een telefoontje van haar moeder had gekregen. Ze was net begonnen aan haar eerste stagedag als verpleegkundige in het ziekenhuis, toen haar begeleider haar apart had genomen. Ze had meteen geweten dat het ernstig was. De bezorgde blik in zijn ogen had alle alarmbellen doen afgaan. 'Er is telefoon voor je,' had hij gezegd. 'Het is je moeder...'

Flarden van het telefoongesprek schoten door haar hoofd. ‘Het is heit,’ had haar moeder met trillende stem gezegd. Daarna barstte zij in huilen uit.

‘Wat is er met hem?’ hoorde Nynke zichzelf weer vragen. Ze was ongewoon kalm geweest voor haar doen, waarschijnlijk omdat ze in haar achterhoofd al met het ergste rekening had gehouden.

Ze had haar moeder diep horen zuchten. Een getergde, door merg en been gaande zucht van ontsteltenis en puur en rauw verdriet. ‘Hij is dood, Nyn...’

‘*Despoinída? Miss?*’ De stem van de barman in het heden drong niet tot haar door. Heit was een kleine week later begraven. Als in een roes waren de dagen aan haar voorbijgegaan. Ze probeerde haar moeder te steunen in haar verdriet en hielp haar met het regelen van de begrafenis. Daarbij stopte ze haar eigen verdriet diep weg en gunde ze zichzelf pas de tijd en de ruimte om te rouwen, toen het met haar moeder langzaam weer wat beter ging.

Het had weken geduurd voor ze de eerste schok van haar vaders dood te boven was geweest. Daarna probeerde ze het een plaatsje te geven en had ze zich vervolgens weer volledig op haar studie gestort. Twee maanden geleden was ze geslaagd voor haar examens.

Wat had ze hem gemist toen ze haar diploma in ontvangst mocht nemen. Haar moeder had er alles aan gedaan om er een zo feestelijk mogelijke gebeurtenis van te maken. Ze had al haar vrienden opgetrommeld, het huis versierd, meegeholpen met boodschappen doen. Het was ook echt wel haar feestje geworden, maar ze had in alles de hand van haar vader gemist. Sinds zijn dood had ze haar verjaardag niet meer gevierd.

Over een paar maanden zou ze zesentwintig worden en hoewel ze haar leven inmiddels weer helemaal op de rit had, moest ze er niet aan denken om haar verjaardag te vieren. Het liefst sloeg ze hem ook dit jaar over.

‘*Miss?*’

Nu hoorde ze de barman wel. Vragend keek ze naar hem op. ‘Ja?’

‘Kan ik u helpen?’ vroeg hij met een zwaar Grieks accent in het Engels.

Het lukte haar om de herinneringen van zich af te zetten, en ze zette de lege wijnglazen voor hem op de bar. Het had geen zin om stil te blijven staan bij het verleden. Daarmee haalde ze heit niet terug. Ze was jong, ze had nog een heel leven voor zich. Vergeten zou ze hem nooit, hij zou altijd een wezenlijk deel blijven uitmaken van haar leven, maar nu wilde ze alleen nog maar vooruitkijken.

En vooruitkijken betekende op dit moment maar één ding: zorgeloos genieten van haar vakantie. Opgewekt keek ze de barman aan. ‘Doe mij nog maar twee rode wijn.’

*

‘Lieve help, dat hoefde toch zeker geen drie kwartier te duren?’ riep Daphne Wiersma dramatisch uit, toen Nynke aan hun tafeltje verscheen met twee nieuwe glazen wijn. ‘Ik dacht: die heeft vast een leuke man ontmoet en is me totaal vergeten!’ Ze nam een glas van haar vriendin over.

Nynke ging tegenover haar zitten en nipte van haar glas. ‘Wie zegt dat dat niet is gebeurd?’

Daphne keek haar vriendin over de rand van haar glas onderzoekend aan. Ze was lang en slank en droeg een prachtige, koningsblauwe strapless avondjurk. Met een lachje zette Daphne haar glas op tafel en ze boog zich nieuwsgierig naar Nynke toe. ‘Heb je een man ontmoet?’

Nynke lachte geheimzinnig. ‘Ja, dat kun je wel stellen. Maar of hij daar nu zo blij mee is...’ In geuren en kleuren vertelde ze over de knappe man, die plotseling twee volle glazen wijn over zich heen had gekregen, maar ook dat hij het voorval bijzonder sportief had opgenomen. ‘Je had zijn gezicht moeten zien, joh,’ gierde ze het uit van het lachen. ‘Werkelijk onbetaalbaar!’

Daphne luisterde en genoot van het plezier dat van het gezicht van haar vriendin leek af te spatten. De twee kenden elkaar al vanaf de lagere school en waren altijd vriendinnen gebleven. Ook nadat Daphne naar Griekenland was geëmigreerd om de liefde van haar leven te volgen – Sam werkte op de Nederlandse ambassade in Athene – was hun vriendschap gebleven. Toen Nynkes vader overleed, was zij meteen op het vliegtuig gestapt om haar vriendin bij te staan. Andersom zou Nynke hetzelfde hebben gedaan, maar Daphne verkeerde in de gelukkige omstandigheid dat haar ouders nog leefden. Wekelijks waren er Skype- of Facetime-sessies, afgewisseld met mailtjes en apps. Lang leve het tijdperk van de sociale media. In de zomermaanden bracht Nynke vaak een paar weken door in haar favoriete vakantieland en dan sprak ze af met haar vriendin, die samen met Sam in een prachtig landhuis even buiten Athene woonde. Af en toe logeerde Nynke bij hen, maar ze was het liefst op zichzelf en logeerde dan in het Dimitra Beach Hotel waar ze ook deze avond met Daphne had afgesproken. Het was de bedoeling geweest dat Sam ook

zou mee-eten, maar die had onverwachts verstek moeten laten gaan. Dus hadden de twee vrouwen de hele avond samen herinneringen opgehaald.

‘Ik heb nog aangeboden om de stomerijkosten te betalen,’ besloot Nynke haar relaas en ze depte met een zakdoekje de tranen van haar wangen, ‘maar hij was al weg voordat ik hem naar zijn naam kon vragen.’

Het deed Daphne goed om te zien dat haar vriendin weer lekker in haar vel zat. Dat was weleens anders geweest, en daar had ze zich af en toe best eens zorgen over gemaakt. Ze hoopte dat Nynke, nu haar leven in een wat rustiger vaarwater was gekomen, ook in haar privéleven gelukkig kon worden. Tot nu toe was ze alleen maar bezig geweest met haar studie en haar werk. O, ze had weleens een vriendje, maar tot nu toe waren die relaties nooit serieus geweest. Een echte liefde had ze nog niet ervaren.

‘Misschien is hij gast in dit hotel,’ dacht Daphne hardop, voortbordurend op Nynkes ontmoeting met de man in de bar.

Nynke nam een slokje van haar wijn. ‘Ik heb hem hier nog niet eerder gezien.’

‘Hij kan aan het einde van de middag zijn aangekomen.’

‘Ik zou er beslist geen bezwaar hebben om hem opnieuw tegen het lijf te lopen, hoor.’ Ze gaf haar vriendin een vette knipoog. ‘Tegen zijn strakke lijf mag ik wel zeggen!’

Daphne grinnikte schaaftachtig. ‘O, dus dát heb je wel gezien?’

Ze was een geluksvogel, vond Nynke. Na die moeilijke periode had ze haar leven weer kunnen oppakken, en moest je nu eens zien! Ze had een heerlijke baan die dan misschien wel veeleisend was maar ook veel voldoening gaf; ze woonde in een ruim appartement in de binnenstad van Leeuwarden; ze had een groep leuke vrienden, waarmee ze vaak ging stappen. Ze kon het met iedereen in het MCL goed vinden, waar ze werkte als verpleegkundige op de afdeling Spoedeisende Hulp – nou ja, behalve dan met de consulterend geneesheer die ze af en toe echt niet kon uitstaan. Gelukkig was zij niet de enige die een hekel aan hem had. Geen van haar collega’s leek met de man op te kunnen schieten, die – o help! – ook nog eens haar buurman bleek te zijn.

Enkele weken geleden was hij naast haar komen wonen, maar ze hadden nog amper een woord met elkaar gesproken. Op het werk echter maakte hij dit ruimschoots goed en hoorde ze meer van hem dan ze zou willen.

‘Nyn?’

Het drong tot haar door dat Daphne haar aan zat te staren. ‘O, sorry.

Ik moest weer even denken aan de man in de bar,' jokte ze. 'Toch jammer van die wijn.'

Ja, ja, dacht Daphne, die wel een vermoeden had waarom haar vriendin zo afwezig was. Maar ze zei niets.

'Hoe laat leven we eigenlijk?' vroeg Daphne na een uurtje. Om hen heen verlieten de gasten het restaurant en begon het personeel met het afruimen van de tafels. Buiten was het donker en werd de zee verlicht door een heldere, volle maan en de ontelbare sterren aan de indigokleurige hemel. Een zacht briesje beroerde de grote palmladeren en deed het oppervlaktewater van het zwembad rimpelen.

Nynke keek op haar horloge en schrok. 'Het is bijna halfeen! Lieve help, morgen heb ik een excursie. Ik word geacht om acht uur klaar te staan.'

Daphne veegde haar lippen af aan haar servet. 'Dan houden we het nu voor gezien, Nyn. Waar gaat de excursie naartoe?' vroeg ze. Ze hadden over van alles gesproken, maar de excursie was niet ter sprake gekomen.

'Naar het eiland Plati. Ik heb gehoord dat je er voor de kust heerlijk kunt zwemmen en duiken.' Hoewel ze al vaker op Kos was geweest, had ze nog nooit een bezoek aan Plati gebracht.

Daphne knikte. Ze kende het kleine eiland wel dat met de boot op slechts een halfuur varen van Kos lag. Ze was er ooit een keer geweest met Sam, toen ze nog aan het daten waren. 'Het is er beeldschoon en rustig.'

Ze bedankten de garant die hen uitgeleide deed en verlieten het restaurant. Nynke bracht Daphne naar de parkeerplaats, waar zij eerder die avond haar auto onder een grote palm had neergezet. Dichtbij klonk het geluid van de branding, het eeuwige breken van de golven op de rotsen en het strand.

'Zie ik je nog voordat je weer naar Nederland afreist?' vroeg Daphne bij het afscheid. Over vijf dagen zou Nynke alweer terugvliegen naar Nederland.

'Ja, dat zou ik heel fijn vinden, Daph,' reageerde Nynke. De gedachte om nu al echt afscheid van haar vriendin te nemen bezorgde haar een akelig gevoel. Het liefst was ze veel langer in Griekenland gebleven, maar haar vakantie zat er bijna op. Over een kleine week stond ze alweer ingepland op de Spoedeisende Hulp. Haar collega's rekenden op haar.

'Mooi zo.' Daphne gaf haar een paar stevige zoenen op haar wangen en stapte achter het stuur.

Nynke duwde het portier dicht. 'Misschien kunnen we een dagje uittrekken om samen te gaan shoppen in Athene,' stelde ze door het

opengedraaide raampje voor. ‘Ik kan nog wel iets leuks gebruiken.’

‘Dan maken we er een echte *shop-till-you-drop*-dag van.’ Daphne startte de motor. ‘We houden contact. Doei!’

‘Tot snel!’

Daphne schakelde, liet de wagen een kwartslag draaien en reed de weg op. De rode achterlichten verdwenen in de verte.

De nachtelijke zeewind voelde koel aan en onwillekeurig huiverde Nynke even. Het was een heerlijke en ontspannen avond geweest, vond ze, terwijl ze naar het hotel terug wandelde. Het was altijd leuk om Daphne te zien. Er was altijd genoeg gespreksstof. Als ze elkaar zagen, was het alsof ze elkaar de dag ervoor nog hadden gezien; ze paktten de draad gewoon weer op.

Het geluid van een sloopboot deed haar opkijken. Een vissersboot voer langzaam de haven uit. In zijn kielzog vlogen zelfs op dit uur van de nacht tientallen zeevogels mee, op zoek naar vis en kelp die door de schoepen van de zanderige zeebodem omhoog werden gestuwd. Het was een prachtige zomernacht, de zee was kalm. In de verte blafte een hond en vanuit het centrum klonk de muziek die in de diverse uitgaansgelegenheden werd gespeeld.

Nynke geeuwde en opeens voelde ze zich ontzettend moe. De hele avond had ze er geen last van gehad, maar nu leek het wel alsof haar lichaam, na het uitstekende diner en de nodige glazen rode wijn, begon te protesteren.

Ze gaapte opnieuw. Het was de hoogste tijd om te gaan slapen. Toen ze het hotel in liep, vroeg ze zich af waarom ze zichzelf in hemelsnaam voor zo’n vroege excursie naar Plati had opgegeven.

*

‘Wacht even!’ riep Nynke toen ze door de lounge van het Dimitra Beach Hotel naar de lift liep, waar ze iemand op de knopjes van het bedieningspaneel zag drukken. ‘Kan ik nog mee?’ Ze versnelde haar pas.

De lounge was een ruime, lichte en modern ingerichte ruimte, met Griekse beelden en kostbare tapijten.

De man die de lift voor haar openhield, was aangenaam verrast haar te zien. ‘Hé, hallo daar!’ zei hij in het Engels.

Nynke hield haar pas in en was even met stomheid geslagen. ‘Jij?’ Het was de man die ze eerder die avond onbedoeld op twee glazen wijn had

getrakteerd. Hij had zich verkleed en zag er zo mogelijk nog knapper uit dan eerder.

Hij lachte en drukte op de knop om de liftdeuren open te houden. ‘Ja, ik,’ zei hij vrolijk. ‘Dus jij logeert hier ook in het hotel? Ik had je nog niet eerder gezien en dacht dat je alleen voor het diner hier was.’

O, hij was net als zij dus ook een gast in het hotel. Interessant. ‘Nee, ik ben hier al een poosje.’

‘Ik ook. Wat gek dat je me nog niet eerder bent opgevallen.’ Hij stak zijn rechterhand uit. ‘Mag ik mij even voorstellen? Mijn naam is Hidde.’

Haar hand was op weg naar de zijne, maar bleef halverwege in de lucht hangen. Hidde? Dat klonk niet bepaald als een buitenlandse naam. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Nederland. Friesland, om precies te zijn.’

Ze liet haar hand zakken en kon het niet helpen dat haar mond openzakte van verbazing. ‘Friesland?’ herhaalde ze in het Nederlands. ‘Maar daar kom ik ook vandaan!’

Nu was het Hiddes beurt om verrast te zijn. ‘Jij komt uit het Heitelân?’ vroeg hij in het Fries.

‘Ja...’

De liftdeuren begonnen zich weer te sluiten, maar Hidde drukte opnieuw op de knop, waardoor ze weer opengleden.

‘Zal ik instappen?’ vroeg Nynke. ‘Ik moet ook naar boven. Onderweg kunnen we verder praten.’

‘O ja, natuurlijk.’ Hij deed een stap achteruit om haar binnen te laten, nog steeds verbaasd over het feit dat ze beiden uit Friesland kwamen.

Terwijl de liftdeuren zich achter haar sloten schudde ze zijn hand, die warm aanvoelde in de hare. ‘Ik ben Nynke en ik kom uit Leeuwarden.’

‘Leeuwarden?’ herhaalde hij met open mond. ‘Dit begint echt raar te worden, want daar woon ik ook!’

‘Oké,’ antwoordde Nynke. Hij had gelijk. Dit begon echt raar te worden. Ze waren beiden Fries en woonden in Leeuwarden. Straks zei hij nog dat hij in hetzelfde appartementencomplex woonde als zij. ‘Waar woon je?’

‘Momenteel op kamers in de binnenstad. En jij?’

Zou ze hem zeggen waar ze precies woonde? Hij leek aardig en correct, maar ze kende hem nog maar pas. Je hoorde soms van die akelige verhalen over stalkers. En wie weet wat voor skeletten Hidde in zijn kast had hangen? Nee, voor ze hem haar adres gaf, wilde ze zich er eerst van vergewissen dat hij geen griezel was. ‘Dat houd ik liever voor mezelf als

je het niet erg vindt,' zei ze daarom voorzichtig.

Hij leek geïntrigeerd door haar antwoord. 'Je hoeft het me niet te vertellen, hoor. Maar weet dat je me kunt vertrouwen!'

Haar zesde zintuig vertelde haar dat het wel goed zat met hem, dat hij zich niet anders voordeed dan hij was. Ze voer blind op haar intuïtie. Maar het kon geen kwaad om wat afstand tussen hen te bewaren, vond ze. 'Je moet een vrouw haar mysterie gunnen, Hidde.' Ze glimlachte. 'Wie weet verras ik je nog.'

'Nog een keer?' lachte hij.

Ze kon aan zijn ogen zien dat hij haar reactie wel kon waarderen. Hij gaf haar een scheef glimlachje. 'Je blijft me verrassen, Nynke. Eerst die traktatie op wijn en nu blijken we ook nog eens stadsgenoten te zijn.'

'En Fries,' vulde Nynke aan.

Er verscheen een flonkering in zijn lichtbruine ogen. 'En wat voor eentje!'

Ze vond hem sympathiek. Hij had iets vertrouwds en hoewel hij nogal voortvarend in zijn houding overkwam, meende ze in zijn ogen ook iets kwetsbaars te zien. 'Ben je altijd zo direct?'

'Nee, alleen tegen jou. Ik kijk vaak wel de kat uit de boom, maar ik weet het niet... jij roept een reactie bij me op.' Het verbaasde hem dat hij zich zo tot haar aangetrokken voelde, dat hij naar haar toe zo open was, maar op de een of andere manier voelde het gewoon goed.

Nynke probeerde niet te letten op haar hart, dat als een razende in haar borstkas tekeerging. Toe even, joh, vermaande ze zichzelf. Doe effe gewoon! Maar ze kon er niets aan doen. Hidde had iets wat hem in haar ogen heel aantrekkelijk maakte. 'Oké...'

Een pijnlijke stilte was het gevolg.

Bang dat hij haar kopschuw had gemaakt met zijn plotselinge openheid verontschuldigde hij zich. 'Het was niet mijn bedoeling om je in verlegenheid te brengen, Nynke. Ik weet niet wat ik heb, maar...' Hij haalde zijn schouders op en deed er verder het zwijgen toe. Wie weet wat voor onzin hij nog meer uitkraamde als hij verder sprak.

Zag ze dat goed? Was hij onder de indruk van haar? Nou ja, ze moest toegeven dat ze hem ook leuk vond.

Hij voelde zijn hartslag versnellen toen hij in haar hemelsblauwe ogen keek. Haar krullen vielen als een blauwzwarte krans om haar gezicht. Ze was echt beeldschoon. Dat hij haar nog nooit in Leeuwarden was tegengekomen, verbaasde hem. Een vrouw als Nynke viel op in de menigte.

Nynke voelde zich ineens opgelaten door zijn intense blik. ‘Het spijt me, maar ik moet er morgen weer vroeg uit. Een excursie naar een klein eiland voor de kust, zie je. Misschien moeten we maar...’ Met haar duim wees ze omhoog.

‘Ja, natuurlijk. Waar moet je zijn?’

‘Op de derde etage.’

‘Ik op de tweede.’ Op het bedieningspaneel drukte hij twee knoppen in. De lift zoefde geruisloos omhoog.

Hidde leek een aardige man, dacht ze, toen haar blik op het paneel het verspringende lampje volgde dat aangaf welke etage ze voorbijflitsten. Met hem zou ze het best leuk kunnen hebben. Maar aan de andere kant: ze zat nu ook niet echt te wachten op een vakantieliefde. Ze ging over een paar dagen immers alweer terug naar huis. Ze had van een heerlijke en ontspannen vakantie genoten en voelde zich weer helemaal opgeladen om er de komende maanden weer voor de volle honderd procent tegenaan te kunnen gaan. Op complicaties zat ze niet te wachten, en complicaties zouden er zeker komen als ze zich nu zou inlaten met een man die ze amper kende. Hij had een vlotte babbel en misschien was dat juist de reden waarom ze zich tot hem aangetrokken voelde. Oké, zijn uiterlijk was ook niet geheel onbelangrijk, maar dat vond ze niet het belangrijkste.

De lift minderde vaart en hield stil.

‘Dit is mijn stop,’ zei Hidde. Hij keek haar aan. ‘Misschien zie ik je nog eens?’

‘Misschien. We logeren beiden in hetzelfde hotel, dus de kans is groot dat we elkaar nog weleens tegen het lijf zullen lopen...’

Hij stak een hand uit en legde hem op haar bovenarm. ‘Dat zou ik heel fijn vinden, Nynke.’

De liftdeuren schoven langzaam open.

Ze keek naar hem op en onwillekeurig huiverde ze even. Misschien was hij oprecht in haar geïnteresseerd, dacht ze terwijl ze naar zijn ogen bleef kijken. Misschien moest ze haar reserves laten varen en kijken waar een afspraakje met Hidde toe zou leiden. Misschien...

‘Hè hè, ben je daar eindelijk?’

Geschrokken keek Nynke op. Hidde liet haar arm los. ‘Fardau.’

In de gang stond een jonge vrouw. Ze was lang en slank en gekleed in een smaragdgroen jurkje met bijpassende pumps. Haar donkerblonde haren vielen in een staart op haar rug. Haar grote porseleinblauwe ogen schoten heen en weer tussen Hidde en Nynke. ‘Waar bleef je nou toch,

Hidde?’ vroeg de vrouw, waarbij ze een wenkbrauw veelbetekenend optrok.

Hidde, die duidelijk in verlegenheid was gebracht door de situatie, stapte uit de lift. ‘Fardau, ik...’

Ze maakte een handgebaar in Nynkes richting en trok haar schouders op. ‘Mannen!’

Nynke voelde haar wangen rood worden. Wat had dit allemaal te betekenen?

Er klonk een belletje en de liftdeuren begonnen zich weer te sluiten.

Nynke was blij toe. Ze voelde zich tamelijk opgelaten en wilde zo snel mogelijk weg.

Door de kier tussen de deuren zag ze dat Hidde zich nog omdraaide met een ongemakkelijke blik op zijn gezicht. ‘Nynke, het spijt me...’ riep hij haar na.

Nynke wendde haar blik af en liep zo ver mogelijk achteruit de lift in. Ja, dat zal wel! De deuren sloten zich en de lift zette zijn weg voort naar de volgende etage.

Ze voelde de boosheid in zich opvlammen. Hij had gewoon een vriendin! Haar zesde zintuig waarop ze anders altijd blind kon vertrouwen had haar ditmaal genadeloos in de steek gelaten. Nota bene op het moment waarop ze zichzelf had toegestaan om Hidde beter te willen leren kennen bleek hij een vriendin te hebben!

Ze balde haar vuisten. Hoe haalde hij het in zijn hoofd om met haar te flirten als hij al een vriendin had? Dat soort types was geen knip voor de neus waard.

Ze was kwaad. Kwaad op Hidde, omdat hij blijkbaar geen respect had voor zijn vriendin. Waarom had hij anders naar haar zitten lonken? Maar ze was nog bozer op zichzelf, omdat ze bijna op zijn charmeoffensief was ingegaan.

Er klonk een belletje en de liftdeuren gleden weer open. Ze was op de derde etage. Voor haar lag een lange, verlichte gang waaraan tientallen kamers lagen. Geagiteerd liep Nynke de gang in, zonder oog te hebben voor de grote Griekse vazen die tussen de kamerdeuren waren neergezet, met voorstellingen uit de rijke geschiedenis van het land. Sommige waren voorzien van een prachtig bloemstuk van exotische bloemen. Normaal zou ze er genietend naar kijken, maar nu niet. Haar frustratie over Hidde was te groot. Tobbend stak ze de sleutel in de deur van haar hotelkamer, waarna ze zich gelijk op het bed liet vallen.

Hidde bleek gewoon een flierefluiter te zijn die genoeg scheidte in het kwetsen van vrouwen, dacht ze. Iets anders kon ze er niet van maken. Langzaam gleed de woede van haar af. Nou ja, gelukkig had ze tijdig haar fout ingezien. Hij zou haar niet kwetsen. Maar, bedacht ze medelijdend, zou Fardau weten dat haar vriend het niet zo nauw nam met de liefde?

Zal de band tussen deze jonge telgen een positieve invloed hebben op hun familie?

Als ze na hun vakantie in Griekenland samen aankomen op Schiphol, worden tortelduifjes Nynke en Hidde onaangenaam verrast. De roze bril van hun vakantieliefde valt abrupt aan diggelen als blijkt dat Nynkes moeder Mirthe en Hiddes grootmoeder Amarins elkaar kennen. Hoewel ze elkaar al jaren niet meer zien of spreken door een ruzie, zijn de twee vrouwen familie van elkaar. Dat betekent dat Nynke en Hidde dus ook een bloedband hebben. Dit moet wel het einde van hun liefde zijn, maar het is verre van het einde van de familieruzie. Zal de band tussen deze twee jonge mensen dan toch een goede invloed hebben? Daarvoor moeten Amarins en Mirthe zich wel over heel wat oud zeer heen zetten.

Oud zeer is de tiende roman van **Martin Scherstra** en is een zijdelings vervolg op zijn eerste roman *Zelfs de sterren leken eenzaam*. Met zijn roman *Adempauze* won Scherstra in 2018 de Valentijnprijs voor het beste romantische boek. Deze auteur heeft zijn plek in het romantische genre verworven.

Z&K

ISBN 978 94 0191 519 9 NUR 344

9 789401 915199

www.romanserie.nl